

CLAUSEN, SIR GEORGE: SREBRNO POLETNO JUTRO

Živa sem in tista stopnica ne bo moja smrt. Pravi si in ni sence v tvojem pogledu. Vzemi ti moje telo to uro, da si ga sence ne bodo lastile naprej! Vzemi, Kurent-človek!

Luč, orjaška solnčna obla, je svetila v gore.

Na čereh so lesketale planike. Visoko vrh skalovja sta ležala v objemu dva, Kurent in Živa. Peter je dohitel sanjo.

* * *

Vstal je in zavriskal v pokrajino. Vse je bilo kot eno z njim, gore in doline, širno morje na obzorju in širno morje nad obzorjem.

Veleja pa je z utrujenim, zgubljenim nasmehom stala na vrhu. Ko se je Peter ozrl v njo, je videl, da visi solnce, prav onstran njene glave na nebu in da ji je to solnce kot trepetajoča ognjena avreola. Dvignila je roko proti solncu in zaprla oči. Molčala sta oba.

»Vzel si mi telo. Stopaj z menoj!«

»Kam hočeš?«

»Stopaj z menoj!« Enak si mi skoraj, le ob mejniku se ustavi! Živa pojde iz Veleje. Velika pesem ti je bila spolnjena, največja, ki jo boš spoznal, ti bo spolnjena šele, ko pride čas, da stopiš tudi ti preko meje. Poslanstvo ti bo lepo kljub grenkosti in duša Žive, ki bo visoko nad teboj, ti bo vodila stopinje.« Ni razumel in je stopal za njo. Izgubljena v svoj svet je Veleja iskala poti in glej, ta se je čudovito jasno, živa kot v sanjah, začrtala pred njo. V obraz se ji je zopet slikalo veselje in pela je poltiho na vsej poti.

»Kam greš,« je zaklical naenkrat Peter in čudna misel mu je pretresla dušo.

Veleja se je zasmejala.

»Veleja, Veleja!«

Tvoj glas je kot zlato, njegov pa je bil blato.«

»Veleja, Veleja!«